

ΤΡΕΛΕΣ ΚΑΙ ΓΛΕΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΡΩΣΣΙΑ

Η εξωφρενικές ιστορίες των Ρώσων έμπερων. Η άρραβωνιαστικές με τα χρωματιστά σπιτάκια. Το πείσμα ενός έμπερου για ένα κοπέκι. Τα έργια του μοναχού Γκορντέι. Το πανηγύρι του Νίζνι-Νοβγορόρντ. Η μακούνα με τα ψάρια ενός έμπερου. Τα φιλιλά στα πόδια της γυναικάς ενός υπαλλήλου, κλπ. κλπ.

Ο Μάξιμος Γκόρκε περνάει το φθινόπωρο και το χειμώνα του στο γλυκό κλίμα του Σοφρέντο της Ιταλίας. Κάθετα σε μία όμορφη βίβλια, κοντά στη θάλασσα, γράφει άδιάκοπα ένα σωρό όμορφες ιστορίες από τις αναμνήσεις του να περνάει την άνοιξη, για να γυρίσει στη Μόσχα, όπως κάνει κάθε χρόνο. Στο Σοφρέντο ο Γκόρκε δέχεται τους φίλους του εγκαρδία, με μεγάλη απλότητα, με στοργή. Το βράδυ, ύστερα από το δείπνο, κάθεται κοντά στο τζάκι και τους διηγείται ένα σωρό ιστορίες, παράξενες και χαρακτηριστικές, από τη ζωή της Τσαρικής Ρωσίας. Απ' αυτές τις ιστορίες είναι και η πιο καίρια. Τις άκουσα απ' το στόμα του Γκόρκε και είναι ανέκδοτες μέχρι σήμερα.

— Έκει λέει στη Ρωσία, άρχισε να μιλάει ο Μάξιμος, ο άνθρωπος, που να τον πήρα ο διάβολος, έχει μέσα του τέσσερα διαφορετικά πρόσωπα ! Μία φορά ήταν ένας έμπορος στο Βόλγα. Είχε παντρευτεί τέσσερες γυναίκες, που του είχαν πεθάνει κι η τέσσερες... Έπειτα, ήρθε ο καιρός να παντρευτεί το γιό του. Μά μάλιστα τόσο πολύ στο τραπέζι του γάμου, ώστε πήρε τη δέση του γαμπρού κοντά στη νύφη. Έπειτα πάλι αποφάσισε να παντρευτεί το δεύτερο γιό του. Έκείνος θέλησε να του αντίσταθ, μα ο έμπορος του Βόλγα ξεκοφάρωσε τόσο ήγρια το γιό του, ώστε τον αποβλάκωσε για όλη του τη ζωή. Ύστερα ; Ύστερα πήρε πάλι τη δέση του κοντά στη νύφη. Ο τρίτος γιός του, όταν ήρθε ή μέρα για να τον παντρεύει, τόβαλε στα πόδια κι' έγινε άφαντος από το χωριό...

Μούτζιζε να γνωρίσω αυτόν τον διαβολόμυθο. Ζούσε με τις νύφες του, όπως είχε ζήσει με τις τέσσερες γυναίκες του, ήταν απάνο γάμο έδοξοίητα χρόνια. Είχε ένα κεφάλι, να τόσο, που μεγάλο από το δικό μου, και κάτι όπως τετραγώνους ! Τά δόντια του, κάτσαπρα, γυάλιζαν όταν γελοόσε και τα μάτια του ήταν γαλάνα, γυφά, μα πετούσαν έξωγνα άστραγές ! Είχε χέρια άρκαζούς και πόδια πελώρια. Όταν περπατούσε, έτριζε ή γη... Ήταν ένας διαβολόμυθος, οαζ λέω...

Στις Αναμνήσεις μου περιέγραφα τον Μπουγκρόβ. Ήταν άλλο έμπορο, έναν παράξενο έμπορο. Πήγαινα κι' έπαυσα το τσάι σπίτι του, στις όχθες ή όρα το ποταμό ! Μου έστειλε την αιμάζα του. Και μου έλεγε : « Παρακαλώ, παρακαλώ, έλατε να πάρομε το τσάι ». Γιατί να μην πάω ; Το τσάι ήταν δυνατό, το φρούμ ζεστό, το χαβούρι φρέσκο. Το σπίτι του άστραγε από την λάσπρα κι' ήταν γεμάτο από κορμίτια, που τραγουδούσανταν σε διαδοχούς με το χαμόγελο στα χείλη. « Όμορφα κορμίτια, ναί, όμορφα ! Μα και μαζρά, πολύ μαζρά... » Ο Μπουγκρόβ ζούσε μόνος. Ήταν ένας άνθρωπος που δεν είχε ανάγκη από τίποτα. Είχε σαράντα εκατομμύρια κι' είχε κληρονομήσει άλλα τριάντα... Τού άρεσαν τα κορμίτια και πρωτόκοσε αυτά που ήταν κάτω από δεκαπέντε χρόνια. Ανάλεγε ένα, ζούσε μαζί του κι' έπειτα το πάντρευε κι' έναν από τους υπαλλήλους του. Κοίβανε τα κορμίτια ; Τρέξι χιλιάδες, τέσσερες χιλιάδες, πέντε χιλιάδες ρούβλια. Έργαζιανε και στο καθένα από ένα όμορφο σπιτάκι. Το ίδιο πάντα. Τρία παράθυρα κι' ή σκεπή σιδερένια. Μονάκι οι τοίχοι του είχαν διαφορετικό χρώμα. Όταν το τράινο περνούσε από κει κοντά, το θέαμα ήταν κομμάτι και παράξενο. Ένα κόκκινο σπιτάκι έδω, ένα πράσινο εκεί, ένα κίτρινο πιο πέρα. Ήταν τα σπίτια των άραβωνιστικών του Μπουγκρόβ...

Ο έμπορος αυτός δεν αγαπούσε την άριστοκορία. Μία μέρα γράφισα το θέατρο της κομποπόλεως κι' έρχισε στη θέσι του την Δημαρχία. Ήταν διακεδαστικός άνθρωπος. Τέλος ίδιος ένα νυχτερινό άσπιο, ένα πρώτης τάξεως νυχτερινό άσπιο για τους άλφτες.

Γνώρισα κι' έναν άλλο έμπορο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν πλούσιος, μα ήταν πεισιμαχός σαν μοναχό κι' άπομεινε απένταρος. Ο δανιστής του τον έβαλαν στη φυλάκι. Όταν τον άφρανα έλευθερο, είχε στην άκρη άκόμη λίγα λεφτά. Πήγε να δει τον Τολστόι, μάλιστα μαζί του κι' έπειτα γύρισε, άγρόσσε βελούδινης μπότες κι' ένα ομοίφο κι' άρχισε μία μεγάλη δίχη :

Η άστυνομία τον είχε βάσει να κληρώσει άδικα πρόστιο ένα κοπέκι. Προσέξτε : « Ένα κοπέκι ! Το δικαστήριο δεν συγχώρησε κι' αυτό το άσημαντο κοπέκι, κι' έπειτα ήταν στη μέση ή άστυνομία... » Έστειλε λοιπόν περιλάτο τον έμπορο. Έκείνος τότε κατέφυγε στ' άνωτερο δικαστήριο, έγρασε πάλι τη δίχη, πήγε παραλάτο, την έπαύλασε, και τέλος έφτασε ως τη Γερουσία. Πήγε μάλιστα ο ίδιος στην Πετρούπολι κι' ατή τη φορά κέρδισε τη δίχη ! Η Γερουσία καταδίκασε την άστυνομία να κληρώσει το κοπέκι και τα έξοδα. Ο έμπορος γύρισε στο Νίζνι-Νοβγορόρντ, πήγε στον κληρονόμο και του είπε : « Νά, κέρδισα ! » Έκείνος, πεταγμένος, δεν του απάντησε. Ο έμπορος από κει έτρεξε στην εφημερίδα του Νίζνι-Νοβγορόρντ : « Δημοσιεύτε, μάς έλατε, αυτή την άπόφασι της Γερουσίας !... ». Έμεινε δεχτήριμα και στείλασε το κείμενο στη λογογραφία. Η λογογραφία, γράφει : τόκαψε όλο με το χαλάδι της. Την άλλη μέρα ο έμπορος άσπυρε στα γραφεία, γρατώντας ένα ράβλο.

— Αούπν, γιατί δεν το δημοσιεύατε ; Του δείξαμε το φύλλο και του έξηγήσαμε ότι το είχε κόψει ή λογογραφία. Έκείνος τότε ούχλασε : — Αιμάζα ! Στο κροβόντο !... Κι' όταν έφτασε κει λέρα, φώναξε στον Κληρονόμο : — Έτσι, λοιπόν ; Μάξισα τη Γερουσία ; Ο κληρονόμος του απάντησε ότι δεν ήξερε τίποτα. — Άές ψέμματα, είπα κληρονόμος και ποτέλι να τα ξέρεις όλα !... Πες στον λογογράφι να δώσει την άδειά... Κι' ή άδεια δόθηκε... Βλέπετε, λοιπόν, ότι ήταν κι' αυτός ένας διαβολόμυθος, που χάλασε τον κόσμο για ένα κοπέκι !...

Γνώρισα κι' έναν άλλο έμπορο, που τον λέγανε Γκορντέι. Μία μέρα έγινε άφαντος. Ψάξαμε για να τον βρούμε, μα δεν βρήκατε, δεν βρήκατε ούτε ίχνος του. Δημοσιεύσαν άγγελίες στις εφημερίδες, γάλασαν τον κόσμο και τέλος ξεκαθάρισαν και πούλησαν την Απυλίκου του Έταρσία και τα χημάτια του. Απομειναν διαπισώσε περιτο χιλιάδες ρούβλια, που τα κληρονόμησαν ο γιός του κι' ή κόρη του. Πέρασαν έτσι πέντε ή έξη χρόνια και μία μέρα, στην έμποροπανήγυρι του Νίζνι, όταν έφτασε το τράινο, από ένα βαγόνι της πρώτης θέσεως κατέβηκε ένας καλόγυρος με μπαστό γενάκι. Ήταν ο Γκορντέι ! Αιμάσος όλοι οι φίλοι του έτρεξαν κοντά του, όλοι έκείνοι που είχαν άγοράσει για ένα κομμάτι φουφι τα χωριά του.

— Από πού έρχεσαι, Γκορντέι ; — Από το Άγιον Όρος !... Είχε νοσταλγίσει την πατρίδα του. Όλοι τότε τον πήραν κι' έβαναν το γύρο της άγοράς. Έπειτα ο Γκορντέι τους έλε : — Τώρα χωριέστε να ποιέμε ένα ποτηράκι...

Η παρεια λοιπόν νοίκιασε ένα βλόζλογο ξενοδοχείο για είκοσιτέσσερες ώρες. Πήγε μάλιστα και τις άρτίστες, που είχαν έρθει στο πανηγύρι κι' άπαύλασε τις πότες, για να μην μη κενώνω άλλος !... Το γλέντι κράτησε δυό μέρες ! Ο Γκορντέι κι' ή παρεια του κατάντησαν σε τέτοια χάλια, ώστε ξελάσπασαν μία άρτίστα γεννή πάνω στο πάνο, ζήτησαν βίλα με πισίνες κι' άρχισαν να καλλιάζουν, σφόντανα το πατό γύφο στις αιδούσες του κλειστό ξενοδοχείου...

Γιατί όχι, σαρ παρακαλώ, αφού είχαν σκεπώσει τα εικονίσματα με σεντόνια ; Στο πανηγύρι του Νίζνι-Νοβγορόρντ έρχόντουσαν πολλές άρτίστες. Άνάμεσα σ' αυτές ήσαν και Γαλλίδες. Μία μέρα ήρθε και κάποιια Λιλι Μιλάν. Ατή ή άρτίστα μάγεψε τόσο έναν έμπορο, ώστε της χάρισε άίσιος μια μακίνα γενιάτη φάγια ! Το ποσί όμως μετανόησε. Η μακίνα έβιζε δέκα χιλιάδες ρούβλια κι' τα φάγια άκόμη περισσότερα... Τού οράνιζε ή καρδιά... Έπειτα, είχε οικογένεια και μεγάλη παιδιά... Πήγε λοιπόν και βρήκε τη Λιλι Μιλάν και της πρόσφερε πέντε χιλιάδες ρούβλια, για ν' άγοράσει τη μακίνα με τα φάγια, γιατί της είχε υπογράψει ένα

Ο Μάξιμ Γκόρκε (Σκίτσος ζήτης-έφημερίδος)

δομητήρι. Μά ή Αύη Μυτών ήξερε από τις πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει, πόσο αξίζει εκείνο το δόγμα. Τού άνηθιρε λοιπόν και τού ζήτησε είκοσι χιλιάδες ρουβλία. Κι' ό έμπορος άναγκάστηκε να τά πληρώσει...

Μά άλλη φορά ήρθε στο πανηγύρι ή γυναίκα ενός Ιταλλήλου. Οι έμποροι της πρόσφεραν μπιάνια με σαλιάνια κι' έπειτα την έβαλαν πάνω σέ μιá ξέδρα κι' άρχισαν νά της φιλοντ τά πόδια με διαίτησι : δέκα ρουβλία ός τους στραγάλους, είκοσιάντε ός τó γόνατο κλπ. Χάλασε ό κόσμος μ' αυτή τη διασκεδάσι ! Κι' ή γυναίκα τού Ιταλλήλου άδειάζε κάθε τόσο μικρούλες σαλιάνια κι' έπειτα τις έσπάζε στον τόχο... 'Α ! Τά γλέντια τού γινόντουσαν στο πανηγύρι τού Ντίζι-Νοβγκροντ σέ ζάνανε νά κρατάς την κοιλιά σου από τά γέλια...

Τι τά θέλετε, ή ζωή ήταν τόσο πληρική και οι έμποροι είχαν τόσο λεφτά για ζόδιμα ! Στο Ντίζι γινόντουσαν αξέχαστα πράγματα...

Μά μέρα ένας παλιότατος παρουσίασε στο Ιπποδρόμιο ένα σφοδ γουρνιάκι. Οι έμποροι σκανδαλίστηκαν ! Δούσανε πέντε χιλιάδες ρουβλία σέ κάποιον κι' εκείνος τούς έβλεπε τó γουρνιάκι και τούς τώδωσε. Οι έμποροι μαζεφθηκαν τó βράδι στο κληρίσιό, έφαζαν τó γουρνιάκι, τó ψήσαν και τó έφαγαν... 'Ο παλιότατος, όταν έβιασε την τήχη τού σφοδ γουρνιού του, πέφισε τó κεφάλι του σέ μιá θηλιά και την ώρα της παραστάσεως πήρθε από ψηλά και κρεμάστηκε στο ξενο, μπροστά στον κόσμο...

Μά άλλη μέρα, μερικοί έμποροι μέθισαν τ' άλογά τους μέ σαλιάνια, σοσιάζτηκαν κι' αέτοι στην άμαξα και δρόμο ! Τ' άλογα, όταν άφηνασμένα, χήμηξαν σαν άστραπτή και κάλυσαν όχτώ βέρτοια, οίχιος νά πάρουν την άνάσα τους. Οι διαβάτες σφυλιάσαν από τó φόβο τους, μα οι έμποροι είχαν κοιμαθή. Πολλοί άπ' αυτούς γεροιστάκι-στηκαν κι' άπόμειναν στο δρόμο. Άπό όθως κράτησαν ός τó τέλος, δηλαδή ός την ώρα που έστασαν τά άλογα από την κόφρασι !...

Μιά φορά έφτασε στο Ντίζι ένας πλούσιος έμπορος, κατέβασε σ' ένα ξενοδοχείο και παραγγείλε για τó βράδι ένα δείπνο για είκοσιτέσσερα πρόσωπα.

—Θέλω μονάχα νά μου φάρετε τά τραπέζιμάνηλα, τούς είπε. Δέν θέλω νά μου βάλετε ένα κανουτιό κι' από πάνω ένα τραπέζιμάνηλο με μιá τρύπα στην μέση. Τά θέλω όλα ραμμένα !...

'Ο ξενοδόχος σμυροφούθηε κι' ετοίμασε τó τραπέζι όπως τού είχε πη. 'Ο έμπορος γύρισε τó βράδι, επιθεώρησε τó τραπέζι κι' έξασαν αφαξέ από την άκρη τó τραπέζιμάνηλο, τó τράβηξε προς τó μέρος του και τά έκανε όλα γυμνά - καρφά. 'Επειτα, πέταξε δέκα χιλιάδες ρουβλία κι' έφυγε ενθουσιασμένος : Είχε διασκεδάσει !... Είχε ζάνει τó κέρι του !...

'Ενας Τουγγάνος μιá μέρα έφερε από τή Βεσσαραβία στο πανηγύρι τού Ντίζι-Νοβγκροντ τέσσερα άλογα. 'Ηταν ένας άνθροπος με μονοτάκια που έφταναν ός τ' αυτιά του. 'Ενας έμπορος παραχτήκε άπ' αυτό τó θέμα. Για σνάλγοσθήτε ! 'Ενας τροχός Τουγγάνος, με πολλήια μονοτάκια, που μεγάλωσαν κάθε μέρα !... Αποφάσισε λοιπόν ν' άγοράσει τ' άλογά του. 'Ο Τουγγάνος τού ζήτησε μιá έπίσημη τιμή. 'Ο έμπορος δέν είχε τίποτα. Πλήρωσε τά ρουβλία κι' έστειλε έγγυάλτε από τó πιστόλι του και μιáκι ! μιáκι ! μιáκι ! μιáκι ! σκόπισε και τά τέσσερα άλογα. Ξέρετε γιατί ; Για νά δείξη ότι δέν ήταν κορδύδι !

'Ενα βράδι οι κείριο έμποροι ήσαν νά γάνε στα λουτρά. Χαδιάρ, σαλιάνια... Οι συνδιωτημένες ήσαν ολόγυμνοι, μαλλιαροί, κοιλιαφές, σαν άστειροι... Στις τρεις ή ώρα τó πρωί ξεχίθηκαν στους δρόμους κι' άρχισαν νά χτυπάνε τις χαμπαζές της εκκλησίας. 'Ο κόσμος πετάχτηκε από τά σπίατια του, τρομοκρατημένος. Δέν ήταν τίποτε... Οι κείριο έμποροι διασκεδάζαν...

Μιά άλλη φορά ήσαν στο φάρομα ολόγυμνοι. 'Εκαναν κάτι γέλια ! 'Η αστρονομία φρεσά τούς έπασε και τούς έκλεισε όθως στο τιμια. 'Η γυναίκες τους, όταν τούς έβλεπαν, ήξεραν από μωροδύσαν νά τούς βρουν. Τραβούσαν μιá και δύο στην αστρονομία...

'Όσο κρατάγε τó πανηγύρι, ή άρχήξ έφενον κι' άλλως αστρονομικούς από τή Μόσχα κι' από την Πετρούπολι. Γινόντουσαν ένα σφοδ παραξένα έγγυάλματα. 'Υπήρχαν ένα σφοδ λίμνες έκει τριγύρω. 'Όταν

έβρινε ό πάγος, τά πτώματα ανέβαιναν στην έπιφάνεια. Μιά φορά σκότισαν δυό 'Αριμένθες, τούς έδεσαν με σφρακιά πλάτη με πλάτη κι' έπειτα τούς έφωξιν κάτω από τόν πάγο. Την άνοιξι ανέβηκαν στην έπιφάνεια. 'Ο κόσμος έτριβε τά μάτια του από την ζατάληξι. Δέν καταλάβαινε τίποτε. Τό ένα πτώμα έπλεε σχεδόν στον άέρα. Τό άλλο δέν φανάταν. 'Ηταν μέσα στο νερό. Και μονάχα όταν έβγαλαν έξω τά πτώματα, είδαν τó πρόσωπο τού άλλου 'Αριμένθ...

Στο Ντίζι, δυό κρατούσε τó πανηγύρι, έβγαζε μιá έφημερίδα ένας δημοσιογράφος, ό Παστούζοβ. Μιά μέρα λοιπόν ό Παστούζοβ φέρεσε στο ποτάμι. Στην άπέναντι όχθη ένα παιδάκι διασκεδάζε, μωμιοίνο τις κινήσεις του. 'Ο Παστούζοβ όθως, όταν τó είδε, περιόχτηκε. Κοιρώς νά χάσει στιγμή, τράβηξε τó πιστόλι του και μιάκι ! σκότισε τó παιδάκι... 'Ενας φρόνος τότε πρέπει νά δικασθή. Κι' ό Παστούζοβ δικιάστηκε. Μά δέν καταδικάστηκε... 'Εκείνος που πλήρωσε τó σφασίμα, ήταν ό πατέρας τού παιδιού, που δέν τού είχε δώσει καλή άνατροφή, μόνο τ' άφησε νά κοροιδιέται ένα τόσο άμισοδωστο πρόσωπο, σαν τόν Παστούζοβ ! 'Επειδή όθως δέν μπορούσε ν' άποσφή τελείως ό δημοσιογράφος, τού επέβλεπαν μιá δημοκρατική τιμορία, έναν κείριο. Μιά τέτοια τιμορία την έπαυαν τότε στα σοβρά... Κι' έγω μιá φορά τιμορήθηκα από τή εκκλησία για μιá άπόπειρα αήτοχτοίας. Με πήραν λοιπόν μπροστά στον παπά.

—'Ο Θεός σούδωσε τή ζωή, εσύ είπε. Γιατί την άρνιάσαι ;

'Εγώ τότε ήμουν δεκατόχο χρόνων και δέν φοβόμουν κανένα. Την φοβέρισα λοιπόν, λέγοντάς μου : Τι είχα πάρει την άπόφρασι νά κρεμωιστώ στην πόρτα της εκκλησίας ! 'Εκείνος μ' άπόρησε για έφτά χρόνια. 'Επί έφτά χρόνια δέν είχα τó διαδώμα ούτε να πεθάνω, ούτε νά παντρευθώ ! 'Ε, λοιπόν... Δέν πέθανα και παντρεύτηκα, λόγω τειξ, την ίδια μέρα !...

'Ο Τσάρος Νικόλαος II έρχόταν τακτικά στο πανηγύρι τού Ντίζι-Νοβγκροντ. Τόν είδα τρεις φορές. 'Ηταν ένας άνθροποςός με χρυσία μαλλιά και γυμνά μάτια. Άλλα του ήσαν τότε ό έπινογός Βιττέ, με πολλήιο κεφάλι, πελοφια πόδια και βαριά βήματα. Από πίσω, ή άκολούθια. 'Ο Τσάρος σταμάτησε μιá στιγμή, για ν' ανάρη τó κείρο του, κι' έπειτα πέταξε τó σπύτο καταγής. 'Ενας άλλικός άφημισε αμέσως, μάζεψε τó σπύτο και τó φιλιάσε με σεβασμό στην τσέπη του !... 'Εκείνο που έκανε έντιμότη ήταν ή σκληρότης και ή βλακεία τού Τσάρου... Δέν είχε ούτε έναν φίλο. Τό παλάτι του στο Τσάρσκω ήσαν όσα τó σπίτι ενός μικροστούδ. Και τó 'Ηιερολόγιο του ! Δέν έγραφε τίποτ' άλλο εκεί μέσα, παρά τις μεταβολές τού καιρού : «Χτές ό καιρός ήταν έτσι... Σήμερα είναι έτσι...» Πώς μπορούν να ζούν τέτοιο άνθροποι ! Στο Ντίζι ήσαν μιá έξαιρετική γυναίκα, ή 'Ορίνα Φεντόσοβα, που έλεγε παραμύθια κι' ήξερε άπ' έξο τριάντα χιλιάδες στιχοίς ! 'Αν την άκουγε ό Τσάρος...

...δεν έβλεπε τί έξαρετικά πρόσωπα είχε στην αήτοχτοια του ! Μά δέν βαρέατε ! 'Ο Νικόλαος δέν ήξερε τίποτε και δέν καταλάβαινε τίποτε... Κι' ό Γκόρκι, κιντάζοντας τις φλόγες της φωτιάς, σόπασε και περιβλήθηκε στις άτέλειωτες άναμνήσεις του, όπως χάνεται κανείς στα όνειρά του... ΒΛΑΔΙΜΗΡ ΠΟΖΝΕΡ

Ο Μ. Γκόρκι με τ' ανήψιακιά του (Τελευταία φωτογραφία)

...δεν έβλεπε τί έξαρετικά πρόσωπα είχε στην αήτοχτοια του ! Μά δέν βαρέατε ! 'Ο Νικόλαος δέν ήξερε τίποτε και δέν καταλάβαινε τίποτε... Κι' ό Γκόρκι, κιντάζοντας τις φλόγες της φωτιάς, σόπασε και περιβλήθηκε στις άτέλειωτες άναμνήσεις του, όπως χάνεται κανείς στα όνειρά του... ΒΛΑΔΙΜΗΡ ΠΟΖΝΕΡ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΩΩΝ
ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τό άλογο φοράει και μένει τó σιακάι του. 'Ο άνθροπος πεθαίνει και μένει τ' όνομά του. * * * Αραβική Παροιμία

'Όποιος δέν ξέρει νά κρατήσει ένα μυστικό, δέν ξέρει ν' άγαπήσει. Λατινική

'Η μοίρα δίνει πολλές φορές καρδιά σέ άνθροπους που τούς έχουν πέσει τά δόντια. * * * Ισπανική

'Η λίπες κόβουν γάνατα κι' οι λογισμοί γερούνε. 'Ελληνική